

Øjne, der endnu var røde af Søvn. Han havde sit alvorligste Ansigt paa. Navnlig overfor Broderen var han højtideligt tilknappet. Asmus skulde mærke, at han havde tilføjet ham en Krænelse, der sent vilde glemmes. Høflig, men strengt formel.

Efter at have drukket et Glas Portvin til det kolde Bord blev han dog livligere, og ved Kaffen begyndte han at vrøvle.

Asmus havde paa sin ene Side den gamle Frøken Søholm; paa den anden sad Jytte, som næsten ikke var til at faa et Ord ud af.

Jytte havde haft noget mod sin Fætter, siden hun første Gang i en Avis saae ham nævnt som „den bekendte Kvindelæge“. Hun udholdt navnlig ikke Synet af hans Hænder med de skamløst nedklippede Negle. Nu havde hun desuden set ham og Moderen sidde sammen nede i Haven og havde straks mistænkt dem for at snakke om hende og Dihmer.

Frøken Søholm rørte under hele Maaltidet ikke Maden. Hun blandede et Pulver ud i et Glas Vand og snakkede over Bordet til Fru Vilhelmine om de forskellige Badesteder, hun havde besøgt, altsammen i det Haab at gøre sig interessant for Professoren med sin Sygdom. Tilsidst vendte hun sig til ham selv og spurgte, hvad han mente om den ny Petroleumskur.

„Har ikke den Ære at kende den,“ sagde han.

Men nu blev Jægermesteren ondsksfuld. For at sætte Broderen i Forlegenhed paastod han, at han havde læst om den Kur i videnskabelige Tidsskrifter, og at nogle af Europas betydeligste Lægeautoriteter havde udtalt sig om den med den største Anerkendelse.

Professorens Øjne sendte ham en skærpet Pil over Bordet.

„Hvad er det for en Kur?“ spurgte Fru Bertha, der begyndte at blive interesseret.

„Jo, det var nu i Foraaret,“ forklarede Frøken Søholm. „Jeg rejste hjem fra min Kur i Svalebach og kom til at køre i Kupe med et ungt Ægtepar. Det var Nordmænd, tror jeg nok, men alligevel rigtig nette og behagelige Mennesker begge to. Vi kom saa til at tale om min Svaghed, og saa spør Hr. Akselsen mig — for de hed Akselsen, husker jeg nu — saa spør han mig,